Au sărit cu toţi nepoţii
La fereastră, ca să vadă
Cum se'ndreaptă către casă
O căciulă, prin zăpadă.

„Vai, Bunelule, ian vino
Ca să vezi minune mare:
O căciulă care merge.
Cum se poate aceasta oare?

Că nu-i omeni ca s'o poarte
Umblă singură, aşa;
Parcă ar avea picioare.
Hai de vezi şi dumneata"

Dar căciula năzdrăvană
Sub fereastră s'a oprit
Şi deodată, de sub dânsa
Glas voios s'a auzit.

„Anul nou ce-anume vine
Vă aduce bucurii
Viaţă lungă sănătate
La bunici şi la copii".

A sunat şi clopoţelul
Şi-acum, cred, ghiciţi uşor
Că'n căciula cu pricina
E ascuns un urător

Încărcat cu nuci şi mere
Pleacă vesel pe cărare,
Căci gândeşte-aşa voinicul
„Noaptea-i mică, satu-i mare:

BUNELU

TÂLH
DIN NOAPTEA ANULUI NO

...Prietenul meu s'a uitat o vreme în flacăra jucăuşă a focului, sorbind adânc din ţigara cu fum plăcut mirositor; s'a întors apoi către mine şi m'a privit stăruitor, lung... Mi s'a părut că, deşi mă priveşte atât de lung, nu mă vede şi că dincolo de mine, ochii lui urmăresc o icoană veche, o amintire deşteptată de cine ştie care povestire din cele spuse în noaptea lungă a Anului Nou.

Că aveam dreptate mi-au dovedit-o vorbele lui, când s'a hotărît să curme tăcerea.

„Vrei să-ţi spun? Da, am să ţi-o spun şi pe aceasta! E singura pe care nu ţi-am spus-o, dar merită s'o ştii şi tu.

Ascultă!..

Eram copil în şcoala primară, în orăşelul de provincie unde am copilărit. Mama era săracă şi, măcar că muncea de dimineaţă până seara, nu câştiga decât atâta, cât putea să ne ajungă la amândoi, ca să ne ducem zilele de azi pe mâine.

Tata murise cu doi ani înainte, casa noastră era aproape goală, friguroasă şi săracă, aşa cum o ştiam de când începusem să-mi dau seama.

Pe vremea aceea însă, nu-mi trebuia mult ca să pot fi fericit. O bucată de pâine, o farfurie de mâncare, chiar mai slabă, mă mulţumeam din plin, căci eram învăţat cu lipsurile. Invăţam bine, totuşi şi eram întâiul în clasă, luând locul lui Dinuţ copilul moşierului, care nu lua decât premiul al doilea.

Eram aşa de mândru de aceste victorii ale mele, încât, copil cum eram, îl priveam pe Dinuţ cu mare dispreţ: eu eram sărac, n'aveam cărţi, caiete, mâncare şi totuşi învăţam, iar el, având de toate, era leneş şi prost la carte.

Mândria aceasta a mea, avea să se sfârşească în ajunul anului nou, când mama, venind bucuroasă acasă, mă sărută pe amândoi obrajii şi-mi spuse fericită:

„Dragul mamei, de azi n'o să mai ducem lipsă de mâncare şi de căldură. De azi avem de toate. Hai, îmbracă-te repede!"

Fără îndoială că m'am bucurat şi, în timp ce-mi pregăteam lucruşoarele mele, am întrebat-o pe mama, care e minunea din pricina căreia vom avea de toate. Răspunsul ei m'a făcut să scap cartea, pe care-o ţineam în mână.

„De azi, Gheorghiţă, mamă, de azi intru bucătăreasă la Conu Iancu. Imi dă o cameră în care o să stăm amândoi şi n'o să avem grijă de nimic. Nu-i aşa că-ţi pare bine? Nu-i aşa că am scăpat de sărăcie?"

Să-mi pară bine? Să mă bucur? Era peste putinţă!

Căci Conu Iancu era tatăl lui Dinuţ. La Conu Iancu trebuia să intre mama bucătăreasă, adică un fel de servitoare la Dinuţ; iar eu aveam să fiu copilul servitoarei lui Dinuţ! Eu, premiantul, care-l dispreţuiam pe Dinuţ, îmbuibatul şi leneşul, eu trebuia să fiu copilul servitoarei lui!

Am stat înlemnit câteva clipe, buimăcit de cele ce auzisem. Cu niciun preţ nu puteam primi aşa ceva!...

Dar când am văzut din nou chipul fericit al mamei, mi-am dat seama că mândria mea nu trebuie să curme bucuria ei. Mi-am dat seama că, dacă mama îşi înfrângea mândria ei, o făcea numai ca să am eu mâncare şi căldură...
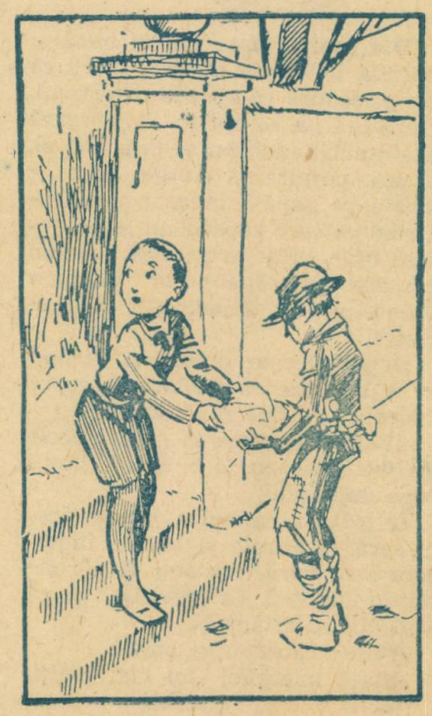
Nu! nu-i puteam răpi mamei